CZESŁAW MIŁOSZ

OBŁOKI

Obłoki, straszne moje obłoki,

Jak bije serce, jaki żal i smutek ziemi,

chmury, obłoki białe i milczące,

patrzę na was o świcie oczami łez pełnemi

i wiem, że we mnie pycha, pożądanie
i okrucieństwo, i ziarno pogardy

dla snu martwego splatają posłanie,

a kłamstwa mego najpiękniejsze farby

zakryły prawdę. Wtedy spuszczam oczy

i czuję wicher, co przeze mnie wieje

palący, suchy. O, jakże wy straszne

jesteście, stróże świata, obłoki! Niech zasnę,

niech litościwa ogarnie mnie noc. Wilno, 1935.

Чеслав Мілош

ХМАРИНИ

Хмарини, страшні мої хмарини,

як б'ється серце, який жаль землю обійма,

хмарини, хмари мовчазні і білі,

дивлюсь засві'т на вас омитими в сльозах очима

і знаю, що хіть із пихою по'спіль

і безсердечність, і зерно погорди

для смерті сну постелять мені по'стіль,

брехні моєї найкрасивші барви

закрили правду. Тоді схилю очі

і чую: вихор через мене віє,

сухий, палючий. О які страшенні

ви, стражі світу, хмари! Заснуть дайте ме'ні,

огорне хай ласкава мене ніч.

Вільно, 1935 (Переклад О. Кобякова)

CZESŁAW MIŁOSZ

LOS

Czy tym samym jest żołądź i dąb oszroniały?

Czy tym samym jest paproć i węgiel kamienny?

Czy tym samym jest kropla i fal morskich wały?

Czy tym samym jest metal i pierścionek cenny?

Czemuż więc zapytujesz mnie o wiersze dawne?

I o minionych dziewczyn cudacznie imiona?

Niech wiersze moje drogą jaką kto chce chodzą,

Niechaj moje dziewczyny innym dzieci rodzą,

Mnie węgiel, dąb i pierścień, i fala spieniona.

Goszyce, 1944

Чеслав Мілош

ДОЛЯ

Чи ж те саме є жолудь і дуб сиворунний?

Чи ж те саме є папроть і вугіль камінний?

Чи ж те саме є крапля й на морі буруни?

Чи ж те саме є срібло і перстеник цінний?

Чому ж запитуєш мене про вірші давні?

Й про колишніх дівчат імена мені милі?

Хай вірші давні мої мані'вцями ходять,

Хай дівчата мої не мені дітей родять,

Мені ж - вугіль, дуб, перстень і спінена хвиля.

Ґошиці, 1944

(Переклад О. Кобякова)

CZESŁAW MIŁOSZ

ZAŚPIEW

Lustra, w których widziałam kolor moich ust,

Kto idzie tam, kto sobie dziwi się na nowo?

Naszyjniku z kamieni agatu, zgubiony i rozsypany,

Jaka mrówka ciebie odwiedza w rozrośniętym lesie?

Haftko oderwana w miłosnym pośpiechu,

Leżysz na dnie jakiej wielkiej rzeki?

Płaczu mój, kiedy odchodził ode mnie przyjaciel,

Dlaczego ciebie przypomnieć nie mogę?

czoraj to było, a nie wiem, czy było.

Wybiegłam do szkoły, a wracam o lasce, przygięta i sucha.

Siostry moje z rzymskich grobowców, chciałam być jedyna,

Ale zakrywają mnie, prowadzą mnie w te same wrota.

Berkeley, 1967

Чеслав Мілош

ЗАСПІВ

Дзеркала, в яких я бачила колір моїх вуст,

Хто йде туди, хто з себе дивується знову?

Намисто з каменів агату, загублене і розсипане,

Яка мурашка тебе відвідає у розрослому лісі?

Застібка, відірвана у любовному поспіху,

Лежиш на дні якої великої ріки?

Плачу мій, коли йшов від мене мій друг,

Чому я не можу тебе пригадати?

Вчора це було, а не знаю, чи було.

Вибігла до школи, а повертаюсь з палицею, згорблена і зсушена.

Сестри мої з римських гробниць, я хотіла бути єдиною,

Але закривають мене, проводять мене в ті самі ворота.

Берклі, 1967

(Переклад О. Кобяков)

CZESŁAW MIŁOSZ.

TAK MAŁO

Tak mało powiedziałem.
Krótkie dni.
Krótkie dni.
Krótkie noce.
Krótkie lata.
Serce moje zmęczyło się
Zachwytem,
Rozpaczą,
Gorliwością,
Nadzieją.
Paszcza Lewiatana
Zamykała się na mnie.
Nagi leżałem na brzegach
Bezludnych wysp.
Porwał mnie na otchłań ze sobą
Biały wieloryb świata.
I teraz nie wiem,
Co było prawdziwe.
Berkeley, 1969

Чеслав Мілош

ТАК МАЛО

Так мало я сказав.
Короткі дні.
Короткі дні.
Короткі ночі.
Короткі літа'.
Так мало я сказав.
Не встиг.
Серце моє змучилось
Від захвату,
Від розпачу,
Від завзяття,
Від надії.
Паща левіатана
Стулялась на мені.
Голий я лежав на берегах
Безлюдних островів.
Потягнув мене з собою в безодню
Білий кит світу.
І тепер я не знаю,
Що було справжнім.
Берклі, 1969
(Переклад О. Кобяков)

CZESŁAW MIŁOSZ